

som vi ønskede, stille sig nu, da det er dem, der ville bort fra Loven, der da blev vedtagen, og som forlange den Handlefrihed, de den Gang nægtede os. Der kunde maaske være dem, der vilde finde, at saa var det naturligt for mig at slaa Følge, at gøre denne Flugt med bort fra Loven af 1903. Dog, dertil føler jeg mig ikke fristet, jeg har en anden Opfattelse af, hvad en given Lov betyder, end den, der forekommer mig at ligge bag ved en saadan Opgiven af, hvad vi den Gang vedtog, og det saa meget mere, som det her er en Lov af en noget ejendommelig Art. Ja, gjaldt det her kun om et Rigsdagshus, saa vilde jeg maaske have taget det Hensyn til den Henstilling, der kom til mig i Foraaret, særlig fordi den var underskrevet af de to Formænd, at jeg vilde have kunnet forsvare at stille Sagen i Bero, indtil Rigsdagen kom sammen, og der blev Lejlighed til at høre, om den maaske nu havde skiftet Standpunkt. Men mine Herrer, det var noget andet og mere, der blev fastslaaet i denne Lov. Det var ikke for Rigsdagens Skyld, at denne Lov blev given, selv om den toges med, det var for Kongens Skyld, det var Kongens Repræsentationslokaler, som bleve tagne med i Loven, det var til Kongen, denne Lov blev overrakt som Jubilæumsgave, og saa ved jeg egentlig ikke, hvorledes de Herrer kunne finde, at jeg kunde, selv om begge Rigsdagens Formænd opfordrede mig dertil, have handlet anderledes, end jeg har gjort, eller i dette Øjeblik handler, naar jeg siger: Nej, jeg holder fast ved den Lov, der er vedtagen, og kan ikke gaa med til denne Flugt bort fra Loven, som nu finder Sted fra saa mange Sider her i Salen. Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) brugte i sin Tale et meget stærkt Udtryk om den Beliggenhed, man her giver Rigsdagens Lokaler. Jeg vil ikke bruge stærke Udtryk, men jeg vil henstille til det ærede Medlem selv at sige, hvilken Betegnelse han finder passende for en saadan Optræden overfor den for to Aar siden givne Lov. Man søger at forsvare sig med, at det, der her er Tale om, jo ingenlunde er en *Opgivelse* af det, som den Gang vedtoges, det er kun en *Udsættelse*. Der foreligger i saa Henseende først en Udtalelse fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), som jeg maa standse ved. Han vilde nemlig gøre gældende, at det, der var fastslaaet ved Loven af 1903, kun var det, at Christiansborg Slot skulde genopføres og intet andet, og derfor kunde man ikke komme i Strid med den vedtagne Lov,

selv om man nu faar den Handlefrihed, som han fordrede. Det er en Fortolkning, som jeg mindst havde ventet fra det ærede Medlems Side. Vil det ærede Medlem da virkelig nægte, at der blev fastslaaet mere ved den Lov end dette, at Christiansborg Slot skal genopføres? Vil han nægte, at det blev fastslaaet, at det skal genopføres paa den gamle Slotsgrund til Repræsentationslokaler for Kongen foruden til Brug for Rigsdagen og om muligt for Højesteret? Vil han nægte, at det blev fastslaaet, at der kun maatte bruges 6 Mill. Kr. dertil, eller at man fastslog den Vej, der skulde følges, for at komme til det Projekt, der endelig skulde lægges til Grund? Nej, det er en Fortolkning, som jeg heller ikke nærmere skal betegne. Der er virkelig her fastslaaet alt det, som jeg i min første Tale nævnte, derfra kommer man ikke bort. Og jeg paaskønner, at det ærede Medlem for Æbeltoft heller ikke forsøgte at lægge Skjul paa, at det, man — fra hans Side ganske vist i mindst Omfang — har ønsket, var netop en Forandring af Loven. Han erklærede sig villig til at erkende, at han den Gang havde taget fejl, og det burde man hellere gøre end at fremture i sine Fejl. Det er i alt Fald et klart og aabent Standpunkt, man kan dømme om det i øvrigt, som man vil, det er dog langt at foretrække for dem, der ville søge at tilsøre, at det i Virkeligheden er en Tilbagegang, et Frafald fra det, der den Gang vedtoges, som man nu vil have lagt til Grund for Sagens videre Behandling. Jeg skal dog ogsaa i denne Forbindelse betone, at selv de to Rigsdagens Formænd i deres Henstilling til mig i Foraaret udtalte, at de kun fremsatte disse Ønsker i det Haab og den Forvisning, at de kunde imødekommes uden at *forsinke* Sagens Gennemførelse; de gik nemlig ud fra, at man vilde kunne have de afvigende Planer, som de ønskede, liggende for sig i Januar 1906. Selv det var jo en Forsinkelse af tre Maaneder i Forhold til det Tidsrum, da de ny Planer virkelig kom til at foreligge, inden de skulde bruges. Men saa meget mere tør jeg da gaa ud fra, at det ikke er de Herrer Mening, i alt Fald vil den for saa vidt stride mod det, de den Gang udtalte, om man nu yderligere udsatte Sagen, selv om det var for at imødekomme de Ønsker, som de den Gang udtalte. Jeg har jo ogsaa allerede oplæst en Udtalelse af Folketingets Formand, som bekræfter denne min Forstaaelse af de Herrer Standpunkt.